

## Екстрасенс по наследство

Автоматичното писане е способността на човек да пише без да се замисля, без да гледа какво пише, без да го иска, сякаш невидима сила движи ръката му и го направлява каква дума да изпише, понякога и на език, който пишещият не разбира. Майка ми Кръстина Бошнакова, която почина преди 57 години имаше способността да пише под диктовка на духовете на починали хора.

Била съм много малка, но си спомням, че в полунощ – после 12 часа, тя се затваряше в стаята и приготвяваше маса с посипано брашно върху нея. Започваше да вика името на починалия и да му задава въпроси. Неизвестна сила задвижваше ръката и, а пръстът изписваше отговорите върху набрашнената повърхност. Така тя помагаше на наши близки, които имаха проблеми да си изяснят някои неща и да намерят изход от трудни ситуации.

Много години по-късно се опитах да последвам примера и. Намирах се в Канада, с неизяснен статут и очаквах депортация към България. Всеки петък разопаковах куфарите си и всяка неделна вечер ги опаковах отново, и така ден след ден, месец след месец. Мои познати се потрудиха и намериха един канадец, който срещу заплащане да сключи фиктивен брак с мене. Той бил разведен, но документите по развода били в жена му, живееща в далечна провинция и трябваше да ги получи от нея. Канадецът говореше само английски и щеше да ми е много трудно да се разбирам с него, защото живеех в Квебек, където се говореше френски език. Незнаех как да постъпя и реших да повикам духа на майка ми за съвет.

От нея знаех, че масата, на която се извършва ритуала трябва да бъде без гвоздей или винтове, т.е. да е сглобена без метални части. Взех лист хартия и химикалка, нарисувах кръст на листа, после взех да изписвам кръгове върху хартията и я призовавах с думи. Когато духа се появи движенията спряха и ръката ми изписа една дълга черта . Аз казах: „Майко ти ли си?“ и ръката ми

написа „ДА”. Тя отговори на въпросите ми. Каза да не бързам с брака, защото предстои амнистия в Канада и аз ще бъда легализирана. Споделих го с много мои близки емигранти, които имаха същия проблем.

Помня, че деня за подписване на фиктивния брак беше четвъртък. Аз не бях абсолютно сигурна какво ще се случи и не отхвърлях идеята за този брак, но за мен това беше вече резервен вариант. Канадецът вече се беше обадил сутринта, че е в кметството и след като оформи различни документи ще се обади за подписването. В 11,45 ми позвъни мой близък и с разтреперен глас от възлнение (защото той също очакваше това) ми съобщи, че току що са съобщили за обявената амнистия. Трбваше да отложa брака за да прочетем във вестника точките по амнистията и да разберем дали влизаме в нея. Това стана на следващия ден и веднага подадохме документи за легализиране. Амнистията беше за тези, които нямат депортация и са работили с чек – или „на бяло” както казват тук.

Не след много дълъг срок получих известие, че съм приета като независим имигрант. С тази радостна вест, за която ми съобщи най-напред майка ми моите неприятности и несгоди приключиха. След като се успокоихме Джими (с когото делехме един апартамент) ме помоли да извикаме баща му, който е починал. Но за да се увери, че наистина е той, ми каза да попитам как са го наричали приятелите му. След като получи верният отговор започна да задава интересувашите го въпроси. По едно време духът се забави с отговорите и като се появи отново го попитах, защо се забави. Той ми отговори, че имат новодошъл – Илиан, негов приятел. Продължихме отново с въпросите.

В кооперацията, където живеехме имаше една българка, която ме помоли да извикам нейна приятелка, починала при автомобилна катастрофа. След зададените въпроси и получените отговори попитах моята позната, какво е работила нейната приятелка защото постоянно ме връщаше за запетайки, тирета и т.н. Тя ми отговори, че приятелката и била редактор.

Имах и много други интересни изживявания. В продължение на много месеци всяка вечер в 11 часа, когато си бях легнала, някой ме вземаше от леглото и ме връщаше в 4,55 минути. И това всяка вечер. Винаги ходех някъде, сре-

цах хора, които не познавах и ми се случваха необичайни неща. Една вечер се намирах в една много голяма зала, пълна с хора и грамадни пеперуди летяха бавно между тях. Докато ме предупредят, че не трябва да ги закачам, аз пипнах една и всички се развикаха, че сега тя ще ми изпие мозъка. Започнах да тичам по едно безлюдно надолнище с много растителност, ви-кайки, че ще умра без да видя децата си. Срещу мен се зададе един прегърбен старец с бастун, който ме попита защо плача. Казах му какво са ми казали и сега ще умра. Той ме пипна по главата и ми каза: Върви си по пътя спокойно, ти ще живееш.

Друг път отивам пак в същата голяма зала и виждам там моята приятелка Надето, да продава в малко магазинче. Тя преди работеше към Балкантурист също на такова магазинче. Поисках да запалим по цигара, но тя ми отговори: тук не се пуши, а вместо цигари вземаме шоколадови пури. Помоли ме да я сменя за малко, тъй като и се налагало да излезе. Смених я и през това време започна да звъни телефон, докато го намеря, се включи автоматът и чух гласа на Ицко – сина ѝ. Каза, че се обажда от Канада, но нямал пари за дрехи и самолетен билет да се върне. Впоследствие разбрах, че действително е бил в Канада и от затвора е качен на самолет за България. След като се завърна Надето я помолих да говори със шефа си да намери и за мен едно магазинче, но тя ми отговори, че не зависи от нея. Видях, че шефа и се зададе – висок мъж, облечен в черно кожено облекло, с високи ботуши, но не посмях да го попитам, а оставих Надето да разговаря с него и после да ми се обади. След няколко месеца научих, че когато съм я сънувала тя вече била починала.

Когато живеех на бул. Монк заедно с Джими и Иван една вечер нямахме никакви пари, дори за хляб. Извикахме мама и я помолихме да ни каже само 3 числа от лотарията „Банко”, за да си купим храна. Предварително знаехме, че на духовете е забранено да казват числа. Тя изчезна за малко и се върна като ни каза 3 цифри, с категоричната забрана да ги пускаме повече от един път. И действително числата бяха печеливши и получихме малка сума. Мина известно време и пак се наложи да потърсим помоща и. Каза ни пак три числа, които бяха верни и от тогава не си позволявахме да я търсим за такива работи.

Доста по късно започнах по-сериозно да изучавам Библията. Бях я чела, но не задълбочено и с всеки изминат ред ми ставаше по-интересна. Започнах да се замислям за моите предишни деяния и молах Господ да ми прости всички волни и неволни грехове и да ми посочи правилния път към него. От Библията разбрах, че Бог не одобрява викането на духове и престанах окончателно да правя това.

От време на време се изкушавам да наруша въздържанието, когато мои близки или аз имаме проблеми, но предпочитам да се помоля и да разчитам на помощта от горе.